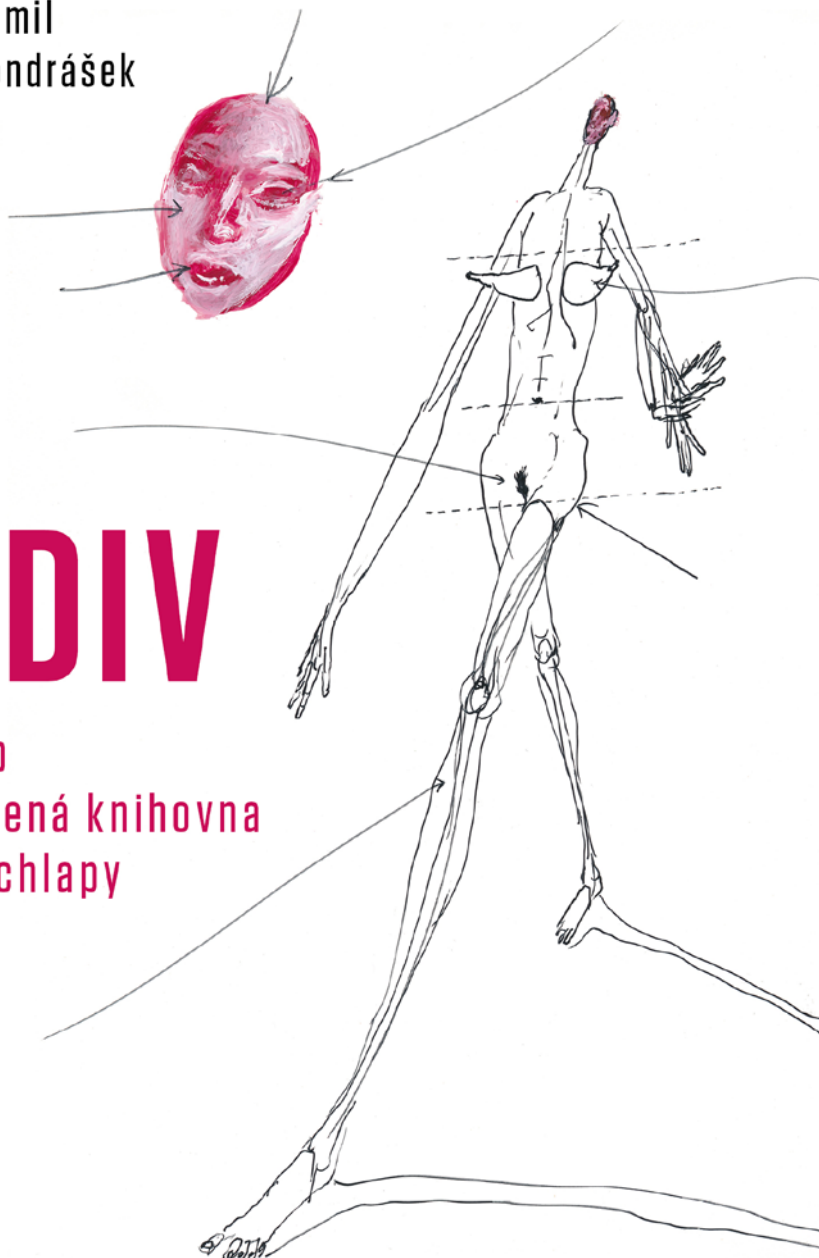

kamil
vondrášek

ÚDIV

aneb
červená knihovna
pro chlapy

Copyright © Kamil Vondrášek, 2017
Illustrations © Boris Jirků, 2017

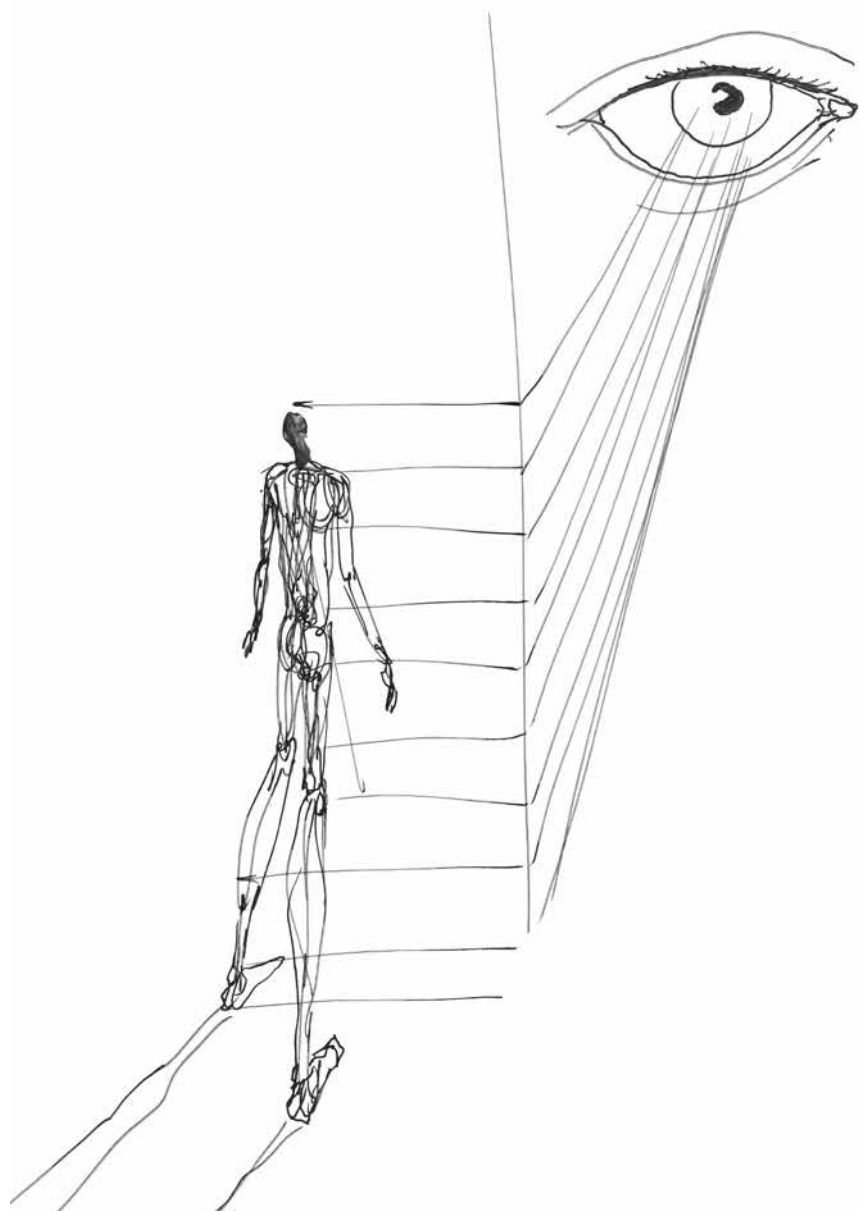
ISBN 978-80-7511-327-6
ISBN epub 978-80-7511-328-3
ISBN pdf 978-80-7511-329-0

I. / o vykročení /

Toho dne Miloši Čamarovi došlo, že se od nohou pomalu roztírá do cesty. I když se ta myšlenka zdá na první pohled poněkud nesmyslná, byla to jedna z posledních, která ještě dávala smysl. Miloš Čamar se ovšem po smyslu nikdy příliš nepídil. Bral život tak, jak přicházel, a sám si ho řídil. Byl zvyklý plnit si sny a považoval to za samozřejmost. Nechápal, proč jemu se sny plní, nechápal, proč se ostatním neplní, měl jen jakési hluboké tušení, kterým se však nikterak hluboce nezabýval.

Myšlenka, že se od nohou pomalu roztírá do cesty, předcházelo několik zásadních momentů. Miloš Čamar zjistil, že mu ve skládance jeho života, v červené niti, s níž byl totožný, začínají chybět některé události. Chyběly mu celé příběhy, jichž byl zhusta i hlavním hrdinou. Chyběly mu dny, týdny a roky. Chyběli mu lidé, které potkal, chyběly mu ženy, se kterými se vyspal.

Další věcí, která zmizela z jeho života, bylo Oko. Tak si pro sebe pojmenoval cosi, co ho doprovázelo každou šlépějí, kterou po sobě zanechával v srdcích, duších či jen na povrchu svých bližních. Oko se mu dívalo přes rameno, často i jeho očima, bylo vždy chápavé, vstřícné, vědoucí... Někdy měl pocit, že na něj shlíží jeho milující mrtvá matka z jiného

paralelního světa, někdy měl pocit, že je prostřednictvím Oka napojen na celé Universum. Oka ovšem nikterak nespojoval s křesťanským symbolem božského oka. Když se ho někdo zeptal, jestli je věřící, zpravidla odpovídal: *Přísahám bůh, že jsem ateista* – a myslel to vážně.

Pomalé roztírání se do cesty Miloše Čamary začalo jeho bezuzdným letem.

„Čím chceš vlastně jednou v životě být?“ zeptala se matka na prahu jeho dospělosti.

„No to právě nevím,“ odpověděl upřímně, nicméně ho napadlo, že by si chtěl dělat především, co sám chce a co ho baví. Právě matka ho bezděky na tuto roli připravovala. Byl jedináček, milovaný až k hranici chápání, a matka by mu zřejmě časem nedokázala odepřít vůbec nic. Matka zemřela dřív, než mu mohla dát úplně všechno, ale oheň po vyšších metách v něm zažehla spolehlivě.

„Půjdu na vejšku,“ prohlásil tehdy a matka dokázala svůj samolibý úsměv, že samozřejmě nic jiného nepředpokládala, překrýt úsměvem povzbudivým.

„A na jakou, Milu?“

„No to právě taky nevím,“ nevěděl Čamar.

„A co takhle na medinu?“ zeptala se matka velmi opatrně, protože věděla, že při sebemenším nátlaku se Milu buď postaví na zadní a začne kopat, nebo s ní přestane komunikovat.

„Na medinu nikdy!“ postavil se Čamar na zadní. Tentokrát ovšem jeho odpor nebyl reakcí na matčino ovlivňování, ale Čamar prostě nechtěl „svých nejkrásnějších šest let“ strávit ležením v knížkách.

„A co by tě bavilo za školu?“ matka neměla nejmenší pochybnosti o tom, že Milu může dělat cokoli.

„Asi ekonomka,“ zalhal Čamar. Neměl sice pocit, že by ho

jakákoli škola lákala víc nebo míň, ale předpokládal, že na ekonomce nebude tolik učení a že tam bude víc řeziva než na macho inženýrských směrech. Pod „řezivem“ si poněkud konzervativně představoval především usměvavé mazlivé blondýnečky s kvalitním poprsím.

„Co takhle zahraniční obchod?“ zkusila matka kompromisně.

„To by šlo,“ představil si Čamar výlety po celém světě.

II. / o lásce otců /

Den po promoci se Čamar objevil ve dveřích prázdného bytu s diplomem v ruce – matka v té době už nežila.

„Tak to by bylo,“ řekl mu vnitřní hlas plný; uspokojení a pýchy, když diplom položil na kuchyňský stůl ve třetím patře panelákového bytu. Diplom sice nebyl červený, ale to Čamar vůbec neřešil. Má ten kus papíru a navíc i pocit dobře vykonané práce, protože na některé zkoušky a státnice se dokonce musel učit. Bylo to dáno samozřejmě osobou zkoušejícího a mírou jeho podezíravosti vůči studentům. Kde šel použít tahák, tam ho Čamar s úspěchem použil, kde šlo opsat nějakou seminárku, vždycky našel nějakou spolužačku, která mu ji opsat dala. Stávalo se, že mu dala i jinak. Prostě ekonomická teorie barterového obchodu v praxi.

Když se za dvacet let po studiu provalilo, že několik desítek inženýrů a doktorů z různých škol mělo diplomy koupené, řekl si, jestli nebyl cvok a nebyl při studiu příliš horlivý. Nakonec ale zvítězila hřejivá vlna pocitu vlastní poctivosti.

Čamar čekal na otce. Byli domluveni, že otec nachystá slavnostní večeři, protože kvůli práci neměl čas, aby se zúčastnil promoce svého jediného syna.

Po dvou hodinách čekání zazvonil zvonek. Bylo 18:30 a za okny nádherný provoněný červenový podvečer.

Za dveřmi stála sousedka: „Vem si ho dovnitř, už spí zase na schodech.“ Až nyní si Čamar všimnul otce. Seděl na betonu, hlavu mezi kolena, jednu světle hnědou semišovou polobotku sundanou a přes ni jako pestrobarevný exotický závoj bylo položeno otcovo odpolední jídlo a pití.

V té době Čamar otce; nenáviděl, protože si myslel, že ho otec nesnáší. Nikdo nikdy neměl Čamara tak rád jako jeho matka. Otec se s Čamarem nikdy moc nebavil a když mu umřela manželka, Čamarova matka, mlčení se ještě prohloubilo.

Po smrti matky měl Čamar pocit, že otec prožívá svým způsobem určité zadostiučinění, protože už na syna nemusí žárlit kvůli matčino lásce. Čamar se mýlil.

Kromě nenávisti se za spícího pozvraceného otce ještě do hloubi duše styděl. Takhle nikdy nedopadnu, říkal si. Kategorické výroky jsou záludné. Čamar dopadl hůř; jednoho dne se od nohou začal pomalu roztírat do cesty.

„Táto, vstávej,“ zkoušel Čamar zvednout otce v podpaží.

„Nech mě spát,“ promluvil otec a Čamar si všimnul natrávených cárů jídla na jeho prošedivělé bradce. Všimla si toho i sousedka. Její opovržlivý výraz také nešlo přehlédnout. Bylo jí kolem pětatřiceti, byla tedy o 12 let starší než Čamar a o 13 let mladší než jeho otec. Byl to přesný prototyp „dospělé“ matrony, která porodila dvě děti, je absolutní vládkyní a ředitelkou svého rodinného mikrosvěta a díky své určité omezenosti má neomezené sebevědomí. Čamarovi tykala, přestože on jí vykal. Čamar čekal, až konečně zapadne do bytu, aby mohl naložit s otcem poněkud razantněji. Staňková – tak se sousedka jmenovala – zapadla až po dlouhém otálení, když zjistila, že další představení se už konat nebude.

„Uklid' to po něm,“ řekla místo rozloučení, než přibouchla

dveře. Čamar počkal, až dozní rachocení petlic a bezpečnostních zámků.

„Tak už do prdele vstaň!“ otec sebou trhnul. Zřejmě sousloví „do prdele“ z úst vlastního syna zapůsobilo jako jakýsi spouštěč a otec rázem nahlédl celou situaci.

„A do prdele,“ použil frázičku v jiném tónu i v jiném významu, otřel si bradu a ruku pak otřepal pod sebe. Když začal malátně vstávat, chtěl mu Čamar pomoci.

„To je dobrý. Prosím tě, hod' ty boty do koše.“ Otec skutečně vstal a samostatně se přesunul do koupelny. Čamar hodil seladonské polobotky do koše a schody vyčrel. Přemýšlel, jestli je vytírá kvůli Staňkové, nebo kvůli sobě. Zjistil, že možná kvůli tátovi – jako splátku za vytírání svého dětského zadečku.

Otec se poměrně rychle oklepal a udělal si hustou lógrovku s malým rumem.

„A co promoce?“ zeptal se u stolu v kuchyni s Čamarovým diplomem v ruce.

„Docela pěkný. Kantoři v talárech vypadali spíš jako kašpárci než jako elita národa.“

„A všichni tam měli rodiče?“ otec položil diplom na stůl.

„Jo, někdo dokonce celý příbuzenstvo do desátého kolene,“ Čamar to nemyslel vyčítavě, bral to jako fakt.

„Promiň,“ řekl otec, „nechtělo se mi bez Marušky.“ Maruška, Čamarova matka, ležela v tu dobu třetím rokem na místním hřbitově. Byla uložena do rakve.

„Hmmm,“ řekl Čamar. Nevěděl, jestli to tátovi někdy odpustí, protože ten důvod bral jako výmluvu. Na druhé straně si takhle otevřeně už dlouho nepromluvili. Otcí padl opět pohled na diplom.

„A co promoce?“ Čamar v otcových očích zahlédl odzbrojující zvědavost malého dítěte. Neměl ale chuť to jakkoli

komentovat. Tohle zacyklení už znal. Měl pocit, že si celé město šušká, že jeho táta chlastá první ligu a už je vypitej.

O něco později, když otec vypil další dvě kávy s rumem a usnul na stole, vyrazil Čamar do hospody. Byla to klasická paneláková hospoda na panelákovém sídlišti. Ani deset let po revoluci neprošla žádnou proměnou. Nezměnil se design, nezměnilo se chování obsluhy. Přestože věčně plná lidí, působila velmi neosobně. Často se stávalo, že tam „hodní chlapci“ prohovořili a propili celou noc, ale druhý den se sotva pozdravili. Hospoda se romanticky jmenovala U Jelínků, ale nikdo už nevěděl proč. Výzdobu tvořily pouze zažloutlé plakáty fotbalových družstev a jediné oficiální parohy spjaté s hospodou nosil výčepní Laďa.

Čamar měl chuť na pivo, aby trochu posílil dušičku příšlápnutou octovým ignorantstvím. Na promoci už nebylo co slavit. Divoké pitky se spolužáky proběhly po státnicích zhruba před měsícem.

„To je mládež Čamar,“ ozvalo se od jednoho stolu, když vešel do hospody, „pojď si k nám na chvíli sednout.“ Čamar poznal v odulých obličejích dva bývalé otcovy spolupracovníky. U stolu s nimi nakonec strávil téměř celou směnu – osm hodin.

„Táta vo tobě furt mluví, je na tebe děsně pyšnej,“ utkvělo Čamarovi v hlavě a současně mu to tam udělalo značný guláš. Nikdy ho nenapadlo, že o něm otec hovoří v hospodě, a už vůbec ne, že sděluje tak intimní pocity, které jemu nedal nikdy najevo.

Čamarovy bílé kecky byly ráno viděny před dveřmi panelákového bytu mírně rozhozené, ale bez jakéhokoli potřísnění či zašpinění.

III. / o mladých klucích s velkými auty /

Kdyby mě tak viděla matka, řekl si Čamar a rozhlédl se s uspokojením po své nové kanceláři. Na druhé straně si byl téměř jistý, že prostřednictvím Oka ho matka skutečně vidí. Deset let po promoci se Čamar dostal na vrchol. Respektive dostal se tam, kam si přál se dostat, a v zásadě mu to nepřišlo ani divné. Prostě si plnil sny.

Kancelář byla prostorná, s velkými okny a s výhledem do parku, na prestižní pražské adrese. Nábytek si díky své pozici mohl vybrat dle vlastního uvážení, stejně tak vymalování a dekorace v podobě květin a obrazů. Estetické cítění měl Čamar značně omezené a jediné, čemu z oblasti kunsthistorie „rozuměl“, byly ženské křivky. Myslel si, že rozumí i ženským duším, ale tak tomu nebylo. Čamar vycházel z mylného předpokladu, že když dostal do postele každou, kterou si na základě křivek vybral – musí jim přece rozumět.

„Stěny bych natřel takovou tou temně fialovou, do rohu velkou palmu a na stěnu nějaký ženský akt od toho českého malíře, Zrzavýho?“ přednesl své přání řediteli pro vývoj a výzkum, který měl na starosti i design a CI – čili corporate identity. Ten, kdo neví, co to znamená, ať si to raději vygooglí, než aby ze sebe dělal vola.

„Ty to tady chceš mít jako v bordelu?“ zeptal se Čížek na

rovinu. Pracovně se znali přes pět let, občas spolu dobře zapřáli na firemních akcích, ale hlavně měli za sebou pár živých zahraničních služebek. Kam se hrabe teambuilding.

„Zrzavej je snad klasika, ne?“ nedal se Čamar. V životě byl na dvou výstavách obrazů, na Zrzavém, protože zrovna chodil se studentkou výtvarného umění, a pak v Louvru, protože tam při první návštěvě Paříže chodí všichni.

„Jo, ale hodí se tak pro nějakou nadaci.“

Nakonec se dohodli na bílých stěnách, černém nábytku, velké černobílé reprodukci fotografie zátiší s růžemi od Sudka a palmě. Čamar byl spokojen, jak hezky si to vymyslel.

Auto si mohl také vybrat dle svého přání. Mělo to pouze tři omezení – maximální cena do 1,5 mil. CZK. Nesměla to být škodovka, protože tou jezdí v Čechách všichni. A auto nesmělo mít bílou barvu, jelikož tu neměl rád generální ředitel, protože v bílých autech jezdí Francouzi, které nesnášel. Čamar nakonec sáhl po BMW 330d combi s třilitrovým dieselem v černé barvě.

„Víš, že bramborákama jezdí mafiáni?“ prověřoval Čížek. Čamar byl přeci jen kluk z malého města.

„Fakt, jo?“ Ta informace ho potěšila, vždycky si tak trochu jako mafián připadal. Nic není náhoda.

IV. / o zvědavosti /

Cesta na vrchol byla pro Čamara vcelku přímočará a téměř bezbolestná, nehovoříme-li o bolesti, kterou cestou způsobil on jiným. Na gymplu byl Čamar nevýrazná osoba. Držel se spíše stranou „velkého dění“, které organizovali třídní rockeři, kteří už od druháku chlastali, kouřili, hulili a údajně i souložili. Čamar měl jediného kamaráda, drobného Petra Horáka, se kterým běhali přespolní závody a samozřejmě na ně i trénovali. Třikrát až pětkrát týdně si dávali do těla kolem deseti kilometrů. Bylo to velmi čisté období, plné uvolněných endorfinů a propocených triček a trenýrek, ve kterém Čamar bytostně cítil sílu svého těla a to, jak je dokáže ovládat. Jediné, co ho lehce tížilo, byla frekvence masturbací, která paradoxně s přibývajícimi naběhanými kilometry neklesala, tak jak by čekal.

„A proč s nikým nechodíš?“ ptal se ho Petr Horák v celkem pravidelných intervalech, protože v té době se situace měnila každý měsíc a s růstem hormonů naopak přímou úměrou rostl i počet nových či právě rozpadlých párů. Petr Horák byl ovšem výjimka; s Klárou se znal už od první třídy ZŠ a vídali se denně ve škole a téměř denně na atletickém kroužku a chodili spolu do kina a pořád si měli co povídat a pak se líbali a ve druháku se vzájemně připravili

o věnečky. Možná to zní trochu staromilsky, ale oba to tak cítili. Aby tedy nebylo pochyb: v aktuálně používané expresi Petr ošukal Kláru, z pohledu ženského kolektivu Klára ošukala Petra. Nenápadný Petr Horák tak předběhl třídní tvrďáky o celé roky, aniž by o tom měli nejmenší tušení.

„Nevím, vo čem bych s nima kecal,“ odpovídal zpravidla Čamar a to nekecal, „mám pocit, že holky žijou v jiným světě.“ V té době netušil, že přijde doba, kdy ženská témata a svět jejich spodniček mu otevřou dveře do světa.

Byť nepatřil mezi esa třídy, Čamar si nikdy jako outsider nepřipadal, a je pravda, že ho za něj nikdo v kolektivu ani nepovažoval. Měl dostatečně silné sebevědomí vybudované matkou, pověst slušného sportovce vzbuzovala přirozený respekt a ze stejného důvodu nikdo neočekával, že by tím pádem současně vynikal jako kalič, kuřák nebo hulič.

Dívkám připadal atraktivní. Byl vysoký s vysportovanou postavou atleta a tím, že se nedral do hlavního proudu, působil tajuplně a o to přitažlivěji. Miloš Čamar to netušil. Tehdy měl navíc své zásady, které mu v podstatě působily slepotu. Dívčí křivky a zákoutí samozřejmě zkoumal s neochvějnou pravidelností na netu, ale při běžném setkání je zcela ignoroval. Nesnesl pomyslení, že se někdo dívá, jak on se dívá. Dokonce si pro své počínání vymyslel speciální terminus technicus: voyeurofobie. Na první pohled působil normálně, ovšem při běžném hovoru se dívkám díval zásadně jen do očí a nikdy nesklouzl do výstřihu. Když stoupal po schodech a před ním se vlnil zadeček obtažený v džínách, hleděl pod nohy, když se v létě mezi něj a slunce postavila dívka v průhledných šatičkách, otočil hlavu, místo aby zjistil, jaké má kalhotky, pokud vůbec nějaké.

Dívky, spolužačky či jen náhodné známé tuto fobii samozřejmě záhy zaznamenaly. Zpočátku jim bylo sympatické,

že Miloš Čamar je jiný a neciví hned jako chlívák, brzy však znejistěly, proč alespoň nemrkne na poklady, které tak rafinovaně zakrýváním zviditelňovaly. Nejdříve hledaly chybu v sobě, respektive na sobě, a posléze v Čamarovi.

„Nepřipadá vám ten Miloš jako buzna?“ ptala se Zdena v kolektivu tří kamarádek ten školní rok již po několikáté. Zdena Čamar ani tolik nepřitahoval, ale především ji znervozňovalo, že o něm nemá jasno.

„Dyť je v pohodě,“ bránila ho zkušená Lenka, která měla čerstvě za sebou bolestivý rozchod se ženáčem, „je jen takovej nepolíbenej.“

„No právě, vždyť snad ještě s nikým nechodil, ne?“

„To je pravda,“ uznala Lenka. V té době už jim táhlo na osmnáct.

„Jestli von ho nestrká do toho Horáka? Jsou furt spolu jak teplí bratři,“ zauvažovala Zdena.

„Horák přece chodí s Klárou.“

„Třeba jenom na voko a přitom jsou s Milošem buzničky, víš jak to maj herci,“ nedala se Zdena.

„Anebo je Miloš bi a dělaj to ve třech,“ vložila se do hovoru Marta.

„Seš blbá,“ zchladila ji Lenka.

„Tak jak to do piči zjistíme?“ Zdena už začínala ztrácet hlavu v příslušných partiích.

„Tak ho některá sbalí!“ Martin nápad se ujal.

Tímto způsobem přišel Miloš Čamar ke své první *Velké Láске*.

V. / o prvním dojmu /

„Co nám o sobě řeknete?“ zeptala se Čamara asi třicetiletá *personální manažerka* ve vypasovaném zeleném kostýmku. Miloš Čamar nejdříve prozkoumal výstřih, který nebyl sice vyzývavý, ale velmi slibný – v té době byl již ze své voyeurofobie dávno vyléčen. Pak pohlédl zpět do zelených očí manažerky. Hmm, pěkně sladěná, pomyslel si a také že by se ještě rád zeptal, jestli píchá s generálním ředitelem po její levici, nebo s obchodním ředitelem po pravici. Posléze mu došlo, že by se měl soustředit na přijímací pohovor.

„Co byste chtěli slyšet?“ zeptal se s mírným úsměvem. Miloš Čamar nebyl nervózní, byl to sice jeho teprve třetí pohovor, ale *věděl*, že tentokrát bude přijat. Podvědomě už tušil, že stačí se *rozhodnout* a daná věc se splní. Jediné, co se mu kdy nesplnilo, bylo, že se k němu nevrátila jeho první *Velká Láška* Lenka. I to však bylo jen otázkou času.

„Povězte nám o své profesní kariéře,“ zakoktala se *personální manažerka*, protože byla zvyklá spíše na koktající uchazeče, kteří na danou otázku horečnatě vysypou celý svůj nabiflovaný životopis. Oba ředitelé na ni mrkli koutkem oka s určitým despektem. Tak asi nepíchá ani s jedním, anebo už dopíchala s oběma, a Čamara napadlo, že je na řadě.

„Jsem čerstvým absolventem vysoké školy ekonomické,

fakulta zahraničního obchodu, během studia jsem byl na několika zahraničních brigádách jako obchodní zástupce, domluvím se anglicky, německy, rusky a česky.“

„Kolik jste toho prodal na těch brigádách a co jste vůbec prodával?“ obchodní ředitel na Čamara pohlížel zjevně arogantně jako na malého kluka.

„To bylo různý, ve Státech víno, ve Španělsku jabka, v Itálii ledničky. Většinou jsem zaskakoval za obchoďáky na dovolený, obraty tak od padesáti do sto tisíc euro měsíčně.“

„Dáme vám vědět,“ uzavřel pohovor Generál.

V té době zrovna nebyla žádná krize, mládí mělo zelenou a šablona amerického úspěšného mladého sebevědomého muže získávala navrch i v Evropě. Generální i obchodní ředitel – oba zralí padesátníci – byli v tomto směru také blahosklonně trendy. Že si tím pod sebou řežou větev, jim v jejich bohorovném postavení nedocházelo.

Miloš Čamar byl přijat do svého prvního zaměstnání.

První den v prvním zaměstnání se Čamar hlásil na personálním oddělení dvě hodiny po začátku pracovní doby, protože zaspal.

„Vítejte na palubě a gratuluju,“ uvítala ho personální manažerka.

„Moc se omlouvám, zaspal jsem jak mimino,“ Miloš Čamar mluvil většinou pravdu, bylo to po všech stránkách jednodušší. A když omlouval sebe nebo něco od někoho potřeboval, byl prostě neodolatelný.

„Šéf už se po vás sháněl. Řekla jsem mu, že jsem vás poslala na vstupní lékařskou prohlídku, tak si někam skočte pro razítko.“

„To jste zlatá, díky moc.“ Čamar měl původně na jazyku „zlatíčko“, patrně pod vlivem pracovních dialogů z televizních seriálů.

„To nic, jmenuju se Naďa, tady si skoro všichni tykáme,“ podávala mu ruku a významně se usmála. Tentokrát měla na sobě červený kostýmek s bílou halenkou a poněkud odvážnějším výstřihem.

„Čamar, tedy Miloš.“ Přece nebudu takovej pošuk a nezačnu dělat kariéru přes postel hned s první ženskou z firmy, napadlo Čamara. Pak si uvědomil, že pošuk není úplně to správné slovo a že se vlastně vždycky musí začít někde od píky.